

Sygn. akt: I C 988/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszevska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz-Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2017 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w K.

przeciwko U. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 988/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...)w K. w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko U. B. domagał się zasądzenia kwoty 3.175,30 złotych. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 12 sierpnia 2016 roku z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., na podstawie której stał się następcą pierwotnego wierzyciela uzyskując wierzytelność, której podstawą była umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla konta klienta o numerze (...). Powód twierdził, że na skutek zawartej umowy przelewu wierzytelności nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej w kwocie 3.175,30 złotych, stanowiącą należność główną wynikającą z sumy wartości niezapłaconych faktur oraz not księgowych. Powód w dniu 21 października 2016 roku wystosował do pozwanej wezwanie do dobrowolnej zapłaty zadłużenia.

W dniu 1 marca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie VI Nc-e (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym przeciwko U. B..

Pozwana U. B. w ustawowym terminie skutecznie złożyła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, podnosząc, że nie łączy ją z powodem żadna umowa. Wskazała, iż posiada zadłużenie u innego wierzyciela i to na jego rzecz jest w stanie ratałnie spłacać zadłużenie.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawił na rzecz U. B. następujące dokumenty finansowe:

- fakturę VAT nr (...) na kwotę 176,31 zł,
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 112,54 zł,
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 115,33 zł,
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 121,16 zł,
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 866,31 zł,
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 53,55 zł,
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 57,66 zł,
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 57,43 zł,
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 57,66 zł,
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.456,83 zł,
- (...)nr (...) na kwotę 814 zł.

(dowód: faktury k. 37-64)

(...)w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 12 sierpnia 2016 roku zawarli umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności pieniężne przysługujące (...) Sp. z o.o., wynikające z zawartych z Dłużnikami umów, w tym w szczególności z tytułu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych i umów zawartych w ramach promocji przez użytkowników (...). Zgodnie z umową Zbywca sporządził i dołączył do umowy płytę CD, zwaną Załącznikiem, który zawierać miał wykaz wierzytelności objętych umową. Załącznik zabezpieczony był kluczem dostępu (...). Załącznik ten miał zostać przekazany Nabywcy po dniu uzyskania przez Zbywcę potwierdzenia z banku wpływu ceny. Załącznik zawierać miał numery dłużników w bazie danych Zbywcy, nazwiska i imiona, adresy zamieszkania, daty zawarcia umów, wymagane doładowania oraz liczbę wykonanych doładowań, dane dotyczące zadłużonych numerów msisdn, daty i numery faktur obejmujących wymagalne należności lub innych dokumentów potwierdzających istnienie wierzytelności, terminy płatności wskazane na w/w dokumentach, kwotę należności głównej lub kar umownych, kwotę wpłat dokonanych na poczet wierzytelności oraz inne dodatkowe informacje posiadane przez Zbywcę na temat dłużników lub wierzytelności niezbędne do dochodzenia tych wierzytelności.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 25, wyciąg z funduszy inwestycyjnych k. 26, pełnomocnictwo k. 24)

W dniu 21 października 2016 roku powód sporządził przedsądowe wezwanie do spłaty zadłużenia adresowane do U. B..

(dowód: przedsądowe wezwanie do spłaty k. 22-23)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowił art. 509 k.c., w myśl którego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że

strony inaczej postanowiły (art. 510 k.c.). Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie powód nie wykazał zasadności wytoczonego powództwa, albowiem nie przedstawił dowodów potwierdzających dochodzone roszczenie, chociażby poprzez przedstawienie podstawowego dokumentu, jakim jest umowa łącząca pozwaną z pierwotnym wierzycielem oraz nie wykazał istnienia swojej legitymacji procesowej.

Zauważyć należy, iż przedłożona przez stronę powodową kserokopia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie została poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika strony powodowej, nie stanowiła zatem dowodu z dokumentów. Zgodnie bowiem z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego kserokopia może być uznana za odpis jedynie pod warunkiem jej poświadczenia za zgodność z oryginałem. W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994 roku (III CZP 37/94, LEX 4066) stwierdzono, iż niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem, zaś dla uznania kserokopii za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w niej treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument, a tym bardziej za dokument nie budzący wątpliwości. Należy również zauważyć, że nie można traktować załączonych do pozwu kserokopii jako innego środka dowodowego w rozumieniu art. 308 k.p.c. Jak wskazano w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2007 roku (II CSK 401/06, LEX 453727) niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziłoby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu.

Strona powodowa występując z niniejszym powództwem zobligowana była do wykazania źródła zobowiązania strony pozwanej i jego wysokości, czego w niniejszym procesie nie uczyniła. Wobec powyższego Sąd nie był w stanie ustalić ciężących na pozwanej zobowiązań. Sąd nie wzywał powoda do uzupełnienia dokumentacji z uwagi na okoliczność, iż strona powodowa jest przedsiębiorcą, który w zakresie swojego działania zajmuje się profesjonalnym obrotem wierzytelnościami i korzysta z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Zatem strona powodowa zastępowana przez zawodowego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dowodów z dokumentów powinna je rzetelnie zaoferować i przedłożyć Sądowi wraz z pozwem. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Można twierdzić, iż potencjalnie istniała możliwość czynienia ustaleń mających na celu rozwianie wątpliwości i działania przez Sąd z urzędu. Mając jednakże na uwadze sporne i nieudowodnione przez powoda okoliczności o zasadniczej wadze wzywaniu strony powodowej do ich wyjaśnienia byłoby ewidentnym złamaniem zasady kontrydiktoryjności procesu, działaniem o charakterze inkwizycyjnym i zastępowania działań do których zobowiązana jest strona, tym bardziej reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Zgodnie bowiem z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96) Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem Sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez stronę nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przedłożonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Wobec powyższego i w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana wykazać dowody na stwierdzenie faktu zawarcia umowy o świadczenie usług i istnienia długu, powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami nieudowodnienia w postaci oddalenia powództwa.

W końcu wskazać należy, że nabywca wierzytelności nie może być w korzystniejszej pod względem dowodowym sytuacji aniżeli jej zbywca, na którym bez wątpienia spoczywałby obowiązek udowodnienia istnienia wierzytelności dochodzonej na drodze sądowej w sposób przewidziany w kodeksie postępowania cywilnego.

Abstrahując od powyższych rozważań Sąd wskazuje, iż w warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i (...) Sp. z o.o. w W. w dniu 12 sierpnia 2016 roku umowy sprzedaży wierzytelności. Powodowi nie udało się jednak także wykazać i udowodnić, że na podstawie umowy cesji wierzytelności nabył wierzytelność względem pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem. Zgodnie z zawartą umową sprzedaży wierzytelności jej przedmiotem były wierzytelności przysługujące zbywcy w stosunku do dłużników wynikające z zawartych umów, w szczególności umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wykaz wierzytelności został umieszczony na płycie CD, będącą Załącznikiem do umowy. Zgodnie zaś z § 3 ust. 3 umowy Załącznik zawierać miał numery dłużników w bazie danych Zbywcy, nazwiska i imiona, adresy zamieszkania, daty zawarcia umów, wymagane doładowania oraz liczbę wykonanych doładowań, dane dotyczące zadłużonych numerów msisdn, daty i numery faktur obejmujących wymagalne należności lub innych dokumentów potwierdzających istnienie wierzytelności, terminy płatności wskazane na w/w dokumentach, kwotę należności głównej lub kar umownych, kwotę wpłat dokonanych na poczet wierzytelności oraz inne dodatkowe informacje posiadane przez Zbywcę na temat dłużników lub wierzytelności niezbędne do dochodzenia tych wierzytelności. Zdaniem Sądu, przedłożony przez powoda wyciąg z listy dłużników (k.28) nie stanowi dowodu dokonania cesji wierzytelności przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej. Sąd zwrócił bowiem uwagę, iż wbrew zapisom umowy, w wyciągu tym nie zamieszczono wszystkich informacji, które zgodnie z kontraktem winien posiadać wykaz wierzytelności. Przedłożony przez powoda wyciąg nie posiada takich danych jak zadłużony numer msisdn, data zawarcia umowy i kwota wpłat dokonana przez dłużnika. Wobec powyższego Sąd uznał, iż wyciąg z listy dłużników nie stanowi Załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 12 sierpnia 2016 roku, a jedynie wykaz sporządzony przez powoda na potrzeby niniejszego procesu.

Zważywszy na przytoczone powyżej okoliczności, orzeczono jak wyroku.